

Gerard Guix

La meva temporada a l'infern

GERARD GUIX

LA MEVA
TEMPORADA
A L'INFERN

Fanbooks

© del text: Gerard Guix, 2021
Amb el suport del Departament de Cultura
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: octubre del 2021
www.fanbooks.cat
ISBN: 978-84-18327-67-4
Dipòsit legal: B. 13.611-2021
Impress a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Índex

PRIMERA PART

Un infern per a l'orgull

1. Geografia i història I	11
2. Primera persona del singular	19
3. <i>Like</i>	29
4. Dilema matemàtic	41
5. Fridays for future	51
6. Llenguatge inclusiu	64
7. Lectura obligatòria	79
El dia D	92

SEGONA PART

Un infern per a la còlera

1. Geografia i història II	117
2. Absentisme.	134
3. Políticament incorrecte.	154
4. <i>Hater</i>	168
5. <i>Ghosting</i>	183
6. Les flors del mal	208
7. La teoria del caos.	219
Aclarir la incògnita.	233

TERCERA PART
L'infern de la carícia

1. Geografia i història III.	275
2. Treball de síntesi	282
3. Cluedo.	293
A l'hotel Bertram	316

1

Geografia i història I

La història l'escriuen els guanyadors. O almenys això és el que va dir el periodista i escriptor George Orwell. La majoria de les vegades ja han passat molts anys quan neixen els cronistes que ens han de relatar els fets; observadors avantatjats, tocats per l'escepticisme que hauria de proporcionar el temps i la distància. Però els humans tenim la dubtosa tendència de prendre partit en tot, decantar-nos per un dels bàndols. I ja sabem què passa, ser un *loser* no està gaire ben vist; deu ser per això que la història sempre l'escriuen els guanyadors. A part de les dades i les dates, fàcilment comprovables, la part subjectiva de la història, depenent de qui en sigui el guanyador, pot ser imprecisa, parcial, manipulada, tergiversada. Orwell, visionari en moltes coses, també ens va advertir del perill de les *fake news*.

Però jo us vinc a explicar una història en primera persona, una dolorosa experiència personal de la qual, quatre anys més tard, encara no m'he recuperat. «*De primer fou un estudi. Escrivia silencis, nits; anotava l'inexpressable. Fixava vertígens*». Això ho va escriure Arthur Rimbaud, qui fa temps que m'acompanya, m'inspira, m'obsessiona de manera malaltissa.

Vaig llegir una vegada que els records més intensos d'una vida són sempre els de la vergonya. Llegeixo molt, ja ho veureu. Quan miro enrere, m'avergonyeixo de mol-

tes de les coses que vaig fer i vaig dir, però, sobretot, d'aquelles que vaig ignorar, que vaig callar. Suposo que per això me'n recordo, de tot el que va passar, com si haguessis tingut lloc ahir mateix. També hi ajuda el contingut de la caixa que he anat transportant amunt i avall amb l'esperança que un dia fos més que el record d'un drama.

Spoiler: la meua és la història del bàndol perdedor, format per persones com tu que un dia es van trobar en una situació no prevista, no volguda, alarma i sorpresa, i té lloc durant la setmana més confosa, els dies més tristos, les hores més fosques de la meua vida. Intentaré relatar-la sense tergiversar, manipular, de la manera més imparcial i precisa possible; jo sí que la vaig viure, jo la vaig patir. Però tot i això no us puc prometre que en surti airós; no us puc prometre que tot plegat no sigui un *epic fail* absolut. Catastròfic.

Un abisme que s'obre sota els peus, i que per molt que t'hi resisteixis, se t'empassa cap a les profunditats de la terra.

El nostre poble

Al nostre poble, situat entre muntanyes i boscos, no gaire lluny d'una ciutat mitjana capital de comarca, s'hi arriba per una carretera plena de revolts, on de tant en tant s'estimba algun turista o algun camió carregat de porcs. El paisatge, a mesura que va pujant l'altitud, es va enverdint, espessint, fent més salvatge, més fred, més hostil, però també més bonic i espectacular. Una vegada passes el túnel, les ràdios perden la sintonia i alguns telèfons mòbils, la cobertura. Al poble hi ha una dita força encertada: una vegada passat el túnel, la gent el que perd és el cap. Tot i l'aparent dificultat per arribar-hi, no és un poble petit. Segons l'Institut Na-

cional d'Estadística hi viuen tres mil noranta-sis persones. A l'estiu, la població creix perquè molta gent de fora hi té la segona residència, però no surten a l'estadística, ja que estan empadronats a altres indrets; en diem els *pijos* o els pixapins; al web de l'Ajuntament (noteu que he utilitzat una segona font d'informació) els anomenen «famílies benestants de la capital que van construir torres i xalets de tipus modernista que donen un aspecte senyorial a la població». Els que vivim tot l'any aquí els tractem com si fossin refugiats infectats de coronavirus encara que n'hi ha que fa que venen al poble molts més anys dels que fa que jo visc al món.

Hi ha companys de classe que han viscut en altres pobles i ciutats, alguns fins i tot en altres països i continents. O potser només en altres cases del poble, però tots han patit, com a mínim, una mudança. Jo sempre he viscut a la mateixa casa, al mateix poble. No m'he canviat ni d'habitació. Em podrien posar d'exemple a les escoles quan expliquen el significat de sedentari. Si analitzo els viatges que he fet durant la meua vida no són gaire esplèndids tampoc: només he estat a Amsterdam i a Londres amb els pares. Molt turisme de platja a la costa, això sí, però Amsterdam i Londres. En un mapamundi penjat a la paret només hi hauria dues putes xinxetes marcant dues ciutats europees. Amsterdam. Londres. Fi de la meua gira mundial.

Quan algú té la magnífica idea de preguntar-me «on t'agradaria viure», somric com un imbècil i responc que hi ha tants llocs interessants que em costa triar. Quan em pregunten «on t'agradaria viatjar», em passa el mateix que quanestic en un restaurant on hi ha molt per triar. En arribar al final de la carta ja no recordo què hi havia al principi. De moment sé que el proper estiu anirem a Roma. Els pares diuen que depèn de les notes que traguem la meua germana i jo, però sabem que fa temps van comprar els bitllets; són massa garrepes per arriscar-se que després apugin els preus. LOL.

Sé que quan sigui gran, i no vull posar una edat concreta a

aquest «gran», acabaré marxant del poble. No hi tinc res en contra, però tampoc res a favor. Senzillament no em veig vivint-hi tota la vida, veient com passen els dies, i els anys, i els segles, i res no canvia. Al web de l'Ajuntament, que com podeu veure és una de les meves fonts més fiables, expliquen que es va fundar quan algunes famílies van decidir edificar les seves cases al voltant de l'església, construïda cap a l'any 926. Ho sé, no sona gaire èpic, però és així. Visc en un poble normal. Tirant a avorrit. Això es pot comprovar fàcilment a les notícies de la revista que tres cops a l'any publica i distribueix l'Ajuntament de manera gratuïta.

Problemes amb el repartiment de correus

Des de fa temps el servei de correus no funciona com cal. Molts veïns s'han queixat que no reben la correspondència ni els paquets a casa. Segons ens ha informat l'oficina, això passa per culpa de la falta de personal. L'equip de govern demana a tothom que presenti una reclamació a l'empresa que gestiona l'oficina i en faci arribar una còpia a l'Ajuntament per poder-la adjuntar a la reclamació col·lectiva.

Aquí no hi passa mai res. Fa anys va haver-hi un accident de caça i va morir un adolescent. No va quedar clar què va passar exactament, però fa tant de temps que ja forma part de la llegenda negra del poble. A part d'això, no ha passat res més. Que se sàpiga, és clar. Segur que rere els somriures amables dels nostres conciutadans, que paguen puntualment els seus impostos i fan el reciclatge selectiu de forma exemplar, s'hi amaguen secrets molt foscos.

La meteorologia sí que ha causat alguns estralls importants; recordo una nevada que va assetjar el poble durant quatre dies, una esllavissada que va tornar a assetjar-lo i va causar dos morts,

o setmanes senceres de boira tan inoportuna i molesta com els turistes que venen a veure el pantà, que tenim a deu quilòmetres, o la reserva natural, patrimoni de no sé què. Aquí la gent només pot venir a fer senderisme, trekking, nordic walking, segway, windsurf, kayak, vela o paddle surf. Natura i esport. Fem fàstic de tan sans que som. També venen molts caçadors de bolets, i el diumenge és l'únic dia de la setmana que l'aparcament de l'híper s'omple de cotxes. Es curiós veure com els tafaners forans es passen pels voltants de la pedra del sacrifici sense saber què significa aquell lloc per als habitants del poble. Durant la temporada de caça també tenim caçadors dels d'escopeta, però, per sort, cada vegada les àrees de cacera són més reduïdes. De vegades, però, els caçadors van bé per fer batudes per matar porcs senglars que provoquen accidents de cotxe i ataquen les granges. Amb els caçadors en acció creix el risc d'accidents de caça, com el que va passar fa anys, i la veritat és que no sé si m'estimo més morir d'un tret a traïció o atacat salvatgement per un porc.

Els vestidors de la zona esportiva a punt

Després d'un procés més llarg del previst, els nous vestidors del camp de futbol van començar a funcionar a principis de temporada. A la primera empresa adjudicatària se li va rescindir el contracte per incompliment. Això va obligar a fer una nova licitació, amb tots els tràmits administratius que comporta i la corresponent demora.

Tot i que ja s'han estrenat, la inauguració oficial es farà a la primavera, un cop s'hagi acabat de condicionar la zona i de tancar el pou que hi ha a pocs metres dels vestidors, que, tal com s'han queixat alguns veïns, suposa un perill per als vianants.

Abans, l'accés al poble es feia només per la carretera principal, que el travessa just pel mig. Al web de l'Ajuntament no expliquen si va ser arran de la neu que va assetjar el poble, o quan van construir l'híper, que van decidir fer una variant per rodejar-lo. La qüestió és que ara el poble té més accessos i mai no quedem assetjats per res.

Hi ha gent que hi veu alguna cosa romàntica en això de quedar-se assetjat en un pintoresc poble de muntanya. Fins i tot a estar desconnectat del món, sense mòbil, tele ni dades d'internet, il·luminats per la llum de les espelmes que els ajuden a fer-se una idea de com devia ser viure aquí fa tres segles. Doncs és un rotllo. Us asseguro que al cap de mig dia assetjat, com a màxim, passa de romàntic a patètic. No tardes gaire a desitjar que tot torni a l'avorrida normalitat.

Tot i que som un poble petit, tenim bastants serveis: una brigada de neteja, una església (on només s'oficia algun casament i algun enterrament de tant en tant), un Centre d'Atenció Primària (que obre els matins entre setmana i on només hi ha avis a la sala d'espera), una llar d'infants, una escola i un institut (així no cal que surtis del poble fins al moment d'anar a la universitat), un centre de dia per a la gent gran, un cementiri (així no cal que surtis ni quan et mors), un pavelló poliesportiu, un camp de futbol per al nostre equip (no tinc ni idea en quina divisió juga; ja és molt que sàpiga que hi ha diverses categories que s'anomenen divisions), una piscina municipal, una aula de cultura (on es fan quatre exposicions), dues botigues de queviures al centre, un híper, una pastisseria, una fonda, dos restaurants, una pizzeria, l'hotel Can Bertran, de quatre estrelles amb spa, i cinc bars. El mam que no falti. I una parada per a l'autobús de línia, l'única porta de sortida al món exterior per a les persones sense carnet de conduir; ara bé, té un horari tan penós que de ben poc serveix. I la nostra revista amb notícies, que en realitat només són anècdotes, competint amb originalíssims anuncis dels comerços locals i de particulars. Ideal per encendre el foc a l'hivern.

Entrevista a Mercè Badosa

Fa trenta anys que la Mercè treballa a la pastisseria. Darrere el taulell ha vist créixer el poble, com canviava el comerç i com els clients que passaven pel local es feien grans. A més, té facilitat per recordar les fisonomies i molta memòria, i això fa que recordi tots els clients i què solen comprar.

Com ha canviat el comerç al poble després de trenta anys?

Abans hi havia uns mil vuit-cents habitants i una quinzena de botigues. Ara som uns tres mil i hi ha moltes menys botigues. La gent prefereix comprar a l'híper perquè s'hi troba de tot. És més pràctic. Jo de vegades també hi vaig, tot i que reconec que un magatzem tan gran ha fet una mica de mal al comerç local.

Tothom es queixa de l'hipermercat, obert ara fa uns tres anys, maleït dimoni capitalista, però la majoria, hipòcrites, hi van a comprar. WTF. Si ens mereixéssim comerç de proximitat i qualitat, el tindríem, però com que som uns ganduls, tenim un hipermercat on pots trobar-hi de tot. Aquesta reflexió la fa sempre la meua mare. Només li falta afegir allò d'«abans vivíem millor». A l'híper hi falta una gasolinera que fa anys que els veïns reclamen, però l'empresa propietària de l'establiment encara no s'ha decidit a posar-la tot i tenir un aparcament on caben més cotxes dels que hi ha a tot al poble (aquesta dada no ha estat contrastada). Però ens va perfecte per poder assajar les nostres coreografies sense que ningú ens molesti. Sobretot quan no plou i no hi ha boira, perquè aleshores no veiem ni un *pijo*. 😊

No recordo exactament quan vaig fer aquest treball, titulat de forma molt poc original «El nostre poble». No vaig posar la data enlloc i ara només el puc situar de manera aproximada. La Sayol, la professora de català, el va qualificar amb un cinc sobre deu. Durant aquella època jo era molt repli-caire i suposo que per evitar les meves queixes el va omplir de notes i justificacions en vermell amb lletra visiblement nerviosa: et passes de simpàtic, poques fonts d'informació utilitzades, comentaris fora de to en un treball que hauria de ser neutre, utilitzes expressions massa col·loquials, abreviacions i sigles d'anglicismes a més d'una emoticona per ressaltar una broma que no fa cap gràcia, repeteixes fins a sis vegades la paraula *assetjar* i, a més, suposo que volies dir aïllar. La Sayol tenia molta mania que repetíssim paraules als treballs. Semblava que es dediqués a comptar-les totes.

Normalment me'ls *currava* molt més, però aquest és significatiu per una cosa; també hi repeteixo sis vegades la paraula *híper* i la professora no ho destaca. Li devia passar per alt? Va pensar que ja m'havia fotut prou canya? Acabo el gloriós treball parlant precisament de l'aparcament, on, quan feia bon temps, assajàvem coreografies amb el grup. És curiós que l'acabi just en aquesta localització geogràfica, tan inhòspita i poc agraïda, un lloc de pas en què ningú se sol fixar. El que en ficció s'anomena un no-lloc. Aquest és el mateix no-lloc on, algun temps després d'aquell treball de data concreta, a primeríssima hora del matí d'un diumenge que recordaré tota la vida, una parella de pixapins van aparcar per anar a buscar bolets i van trobar el cotxe de la meva mare. Tenia la porta del conductor oberta de bat a bat, però ni a dins, ni als voltants de l'aparcament, hi havia cap rastre d'ella.

Just allà, la meua vida va començar a canviar; just allà va començar el meu descens a l'infern.